HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

22 februarie 2022 *

„Trimitere preliminară – Procedură preliminară de urgență – Cooperare judiciară în materie penală – Mandat european de arestare – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Articolul 1 alineatul (3) – Proceduri de predare între statele membre – Condiții de executare – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 47 al doilea paragraf – Drept fundamental la un proces echitabil în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege – Deficiențe sistemice sau generalizate – Examinare în două etape – Criterii de aplicare – Obligația autorității judiciare de executare de a verifica în mod concret și precis dacă există motive serioase și întemeiate de a crede că persoana care face obiectul unui mandat european de arestare este expusă, în cazul predării, unui risc real de încălcare a dreptului său fundamental la un proces echitabil în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege”

În cauzele conexate C-562/21 PPU și C-563/21 PPU,

având ca obiect două cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos) prin deciziile din 14 septembrie 2021, primite de Curte la 14 septembrie 2021, în procedurile referitoare la executarea mandatelor europene de arestare emise împotriva

X (C-562/21 PPU)

Y (C-563/21 PPU),

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul L. Bay Larsen, vicepreședinte, domnul A. Arabadjiev, doamna A. Prechal, domnii C. Lycourgos, S. Rodin, I. Jarukaitis și N. Jääskinen (raportor), doamna I. Ziemele și domnul J. Passer, președinți de cameră, domnii M. Ilešič și J.-C. Bonichot, doamna L. S. Rossi, domnii A. Kumin și N. Wahl, judecători,

avocat general: domnul A. Rantos,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 16 noiembrie 2021,

* Limba de procedură: neerlandeza.

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru X, de N. M. Delsing și W. R. Jonk, advocaten;

– pentru Openbaar Ministerie, de C. L. E. McGivern și K. van der Schaft;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și J. Langer, în calitate de agenți;

– pentru Irlanda, de J. Quaney, în calitate de agent, asistată de R. Kennedy, SC;

– pentru guvernul polonez, de S. Żyrek, J. Sawicka și B. Majczyna, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de S. Grünheid, K. Herrmann, P. Van Nuffel și J. Tomkin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 decembrie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererile de decizie preliminară privesc interpretarea articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”), precum și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul executării, în Țările de Jos, a două mandate europene de arestare emise, în cauza C-562/21 PPU, la 6 aprilie 2021 de Sąd Okręgowy w Lublinie (Tribunalul Regional din Lublin, Polonia), în vederea executării unei pedepse privative de libertate aplicate lui X, și, respectiv, în cauza C-563/21 PPU, la 7 aprilie 2021 de Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Tribunalul Regional din Zielona Góra, Polonia), în scopul efectuării urmăririi penale împotriva lui Y.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (5), (6) și (10) ale Deciziei-cadru 2002/584 au următorul cuprins:

„(5) Obiectivul stabilit pentru [Uniunea Europeană], și anume de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de

extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.

(6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.

[…]

(10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. Punerea în aplicare a acestuia nu poate fi suspendată decât în caz de încălcare gravă și persistentă de către unul din statele membre a principiilor enunțate la articolul 6 alineatul (1) [TUE], constatată de Consiliu[l Uniunii Europene], în aplicarea articolului 7 alineatul (1) [TUE] și cu consecințele prevăzute la alineatul (2) din același articol.”

4 Articolul 1 din această decizie-cadru, intitulat „Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia”, prevede:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 [TUE].”

5 Articolele 3, 4 și 4a din decizia-cadru menționată prevăd motivele de neexecutare obligatorie și facultativă a mandatului european de arestare.

6 Articolul 8 din aceeași decizie-cadru precizează conținutul și forma mandatului european de arestare.

7 Potrivit articolului 15 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Decizia de predare”:

„(1) Autoritatea judiciară de executare decide, în termenele și în condițiile stabilite în prezenta decizie-cadru, predarea persoanei.

(2) În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 3-5 și 8, și poate stabili o dată limită pentru primirea acestora, ținând cont de necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 17.

(3) Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice moment, să transmită toate informațiile suplimentare utile autorității judiciare de executare.”

Dreptul neerlandez

8 Decizia-cadru 2002/584 a fost transpusă în dreptul neerlandez prin Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) [Legea de punere în aplicare a Deciziei-cadru a Consiliului Uniunii Europene privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene (Legea privind predarea)] din 29 aprilie 2004 (Stb. 2004, nr. 195), astfel cum a fost modificată prin Legea din 17 martie 2021 (Stb. 2021, nr. 155).

Litigiile principale și întrebările preliminare

Cauza C-562/21 PPU

9 Instanța de trimitere, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), a fost sesizată cu o cerere având ca obiect executarea unui mandat european de arestare emis la 6 aprilie 2021 de Sąd Okręgowy w Lublinie (Tribunalul Regional din Lublin). Acest mandat european de arestare urmărește arestarea și predarea unui resortisant polonez în scopul executării unei pedepse privative de libertate de doi ani, aplicată persoanei în cauză printr-o hotărâre definitivă din 30 iunie 2020, pentru extorcare și pentru amenințare cu violența.

10 Persoana în cauză nu a consimțit la predarea sa către Republica Polonă. Ea se află în prezent în arest preventiv în Țările de Jos, în așteptarea pronunțării instanței de trimitere cu privire la această predare.

11 Instanța de trimitere precizează că nu a identificat niciun motiv care să poată constitui un obstacol în calea predării respective, cu excepția celui vizat de întrebarea preliminară pe care o adresează Curții.

12 Această instanță consideră că, din anul 2017, există deficiențe sistemice sau generalizate care afectează independența puterii judecătorești în statul membru emitent. Aceste deficiențe, care existau deja la momentul emiterii mandatului european de arestare menționat la punctul 9 din prezenta hotărâre, s-ar fi agravat între timp. Potrivit instanței menționate, există, în consecință, un risc real ca, în cazul predării către statul membru emitent, persoanei în cauză să i se încalce dreptul fundamental la un proces echitabil, garantat de articolul 47 al doilea paragraf din cartă.

13 Potrivit instanței de trimitere, deficiențele menționate ar afecta în special dreptul fundamental la o instanță constituită în prealabil prin lege, garantat de această dispoziție.

14 Această instanță apreciază că deficiențele în cauză rezultă în special din ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Legea de modificare a Legii privind Consiliul Național al Magistraturii și a altor legi) din 8 decembrie 2017 (Dz. U. din 2018, poziția 3) (denumită în continuare „Legea din 8 decembrie 2017”), intrată în vigoare la 17 ianuarie 2018, și în special din rolul conferit Krajowa Rada Sądownictwa (Consiliul Național al Magistraturii, Polonia) (denumit în continuare „KRS”) în numirea membrilor puterii judecătorești din Polonia.

15 În această privință, instanța de trimitere face referire la decizia adoptată de Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) la 23 ianuarie 2020, în care această din urmă instanță ar fi considerat că KRS nu era un organ independent, întrucât după intrarea în vigoare a Legii din 8 decembrie 2017 era supusă în mod direct autorităților politice. Această lipsă de independență ar da naștere unor deficiențe în procedura de numire a judecătorilor. În ceea ce privește alte instanțe decât Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), din această decizie ar reieși că un complet de judecată nu a fost constituit în mod legal, în sensul Kodeks postępowania karnego (Codul de procedură penală polonez), atunci când cuprinde o persoană numită în calitate de judecător la propunerea KRS, conform legislației intrate în vigoare la 17 ianuarie 2018, în măsura în care deficiența în discuție determină, în împrejurările speței, o încălcare a garanțiilor de independență și de imparțialitate, în sensul Constituției poloneze, al articolului 47 din cartă și al articolului 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”).

16 Instanța de trimitere se referă de asemenea la Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596, punctele 108 și 110).

17 Această instanță precizează, pe de altă parte, că a luat cunoștință de o listă, întocmită la 25 ianuarie 2020, care conține numele a 384 de judecători numiți la propunerea KRS de la intrarea în vigoare a Legii din 8 decembrie 2017. Instanța menționată consideră că este probabil ca numărul acestor numiri să fi crescut între timp.

18 În aceste condiții, ea apreciază că există un risc real ca unu sau mai mulți judecători numiți la propunerea KRS de la intrarea în vigoare a Legii din 8 decembrie 2017 să fi participat la procedura penală al cărei obiect l-a făcut persoana în cauză.

19 În această privință, ea arată că persoana în cauză nu mai este în măsură, de la 14 februarie 2020, să conteste în mod efectiv validitatea numirii unui judecător sau legalitatea exercitării atribuțiilor jurisdicționale ale acestuia din urmă. Astfel, în temeiul ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Legea de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea Supremă și a altor legi) din 20 decembrie 2019 (Dz. U. din 2020, poziția 190), intrată în vigoare la 14 februarie 2020, instanțelor poloneze nu li s-ar permite să examineze asemenea chestiuni.

20 În plus, instanța de trimitere subliniază că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului consideră că dreptul la o instanță „instituită de lege”, astfel cum este garantat acest drept de articolul 6 paragraful 1 din CEDO, deși este un drept autonom, este totuși strâns legat de garanțiile de independență și de imparțialitate prevăzute de această dispoziție. Instanța de trimitere se raportează în această privință la criteriile fixate de jurisprudența menționată pentru a stabili dacă neregulile constatate în procesul de numire a judecătorilor constituie o încălcare a dreptului la o instanță instituită de lege, în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO (Hotărârea Curții EDO din 1 decembrie 2020, Ástráðsson împotriva Islandei, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, § 243-252, și Curtea EDO, Hotărârea Curții EDO din 22 iulie 2021, Reczkowicz împotriva Poloniei, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719, § 221-224).

21 Instanța de trimitere ridică problema dacă aceste criterii trebuie aplicate și în contextul executării unui mandat european de arestare emis în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

22 În aceste condiții, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Ce criteriu trebuie să aplice o autoritate judiciară de executare care trebuie să se pronunțe cu privire la executarea unui [mandat european de arestare] ce vizează executarea unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate definitive atunci când analizează dacă, în statul membru emitent, dreptul la o instanță constituită în prealabil prin lege a fost încălcat în cadrul judecății care a condus la condamnare, în cazul în care în statul membru respectiv nu a existat nicio cale de atac eficientă împotriva unei eventuale încălcări a acelui drept?”

Cauza C-563/21 PPU

23 Instanța de trimitere a fost de asemenea sesizată cu o cerere având ca obiect executarea unui mandat european de arestare emis la 7 aprilie 2021 de Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (Tribunalul Regional din Zielona Góra). Acest mandat european de arestare urmărește arestarea și predarea unui resortisant polonez în scopul efectuării urmăririi penale.

24 Persoana în cauză, care nu a consimțit la predarea sa către Republica Polonă, se află în arest preventiv în Țările de Jos, în așteptarea pronunțării instanței de trimitere cu privire la această predare.

25 Instanța de trimitere subliniază că nu a identificat niciun motiv care să poată constitui un obstacol în calea acestei predări, cu excepția celui la care se referă întrebările preliminare formulate în această cauză.

26 Această instanță invocă aceleași motive precum cele menționate la punctele 12-17 din prezenta hotărâre, pe care le menționează în cererea de decizie preliminară care face obiectul cauzei C-562/21 PPU, și în temeiul cărora consideră că deficiențele sistemice sau generalizate care afectează independența puterii judecătorești din statul membru emitent au un efect în special asupra dreptului fundamental al persoanei în cauză la o instanță constituită în prealabil prin lege, garantat de articolul 47 al doilea paragraf din cartă.

27 În ceea ce privește situația persoanei a cărei predare este solicitată în cauza C-563/21 PPU, instanța de trimitere consideră că există un risc real ca unu sau mai mulți judecători numiți la propunerea KRS de la intrarea în vigoare a Legii din 8 decembrie 2017, menționată la punctul 14 din prezenta hotărâre, să fie chemați să judece cauza penală a persoanei în discuție, în cazul în care s-ar autoriza predarea acesteia din urmă către Republica Polonă în scopul efectuării urmăririi penale.

28 Or, instanța de trimitere arată că o persoană a cărei predare este solicitată pentru efectuarea urmăririi penale se află în imposibilitatea materială de a invoca, în mod individual, neregulile produse cu ocazia numirii unuia sau a mai mulți judecători care vor fi chemați să judece cauza sa penală. Astfel, spre deosebire de o persoană a cărei predare este solicitată în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, ipoteză vizată în cauza C-562/21 PPU, o persoană a cărei predare este solicitată în scopul efectuării urmăririi penale nu poate indica în fața autorității judiciare de executare, ca urmare a modului aleatoriu de repartizare a cauzelor în cadrul instanțelor poloneze, compunerea completului de judecată care va fi chemat să judece cauza sa penală după predarea sa. În plus, ca urmare a intrării în vigoare, la 14 februarie 2020, a Legii din 20 decembrie 2019, menționată la punctul 19 din prezenta hotărâre,

această persoană nu ar putea contesta în mod efectiv, după predarea sa Republicii Polone, validitatea numirii unui judecător sau legalitatea exercitării atribuțiilor jurisdicționale ale acestuia din urmă.

29 Pe de altă parte, în ceea ce privește jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, menționată la punctul 20 din prezenta hotărâre, instanța de trimitere ridică problema dacă criteriile aplicate de această instanță pentru a aprecia dacă neregulile constatate în procesul de numire a judecătorilor constituie o încălcare a dreptului la o instanță instituită de lege, în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO, trebuie să fie aplicate de asemenea în contextul executării unui mandat european de arestare în vederea efectuării urmăririi penale.

30 În sfârșit, instanța de trimitere ridică problema dacă criteriile stabilite în Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), și confirmate prin Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente) (C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), se aplică în cadrul aprecierii aspectului dacă, în cazul predării, persoana în cauză este expusă unui risc real de încălcare a dreptului său la o instanță constituită în prealabil prin lege și, în cazul unui răspuns afirmativ, care este modalitatea de aplicare a acestor criterii.

31 În aceste condiții, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Este oportună aplicarea criteriului stabilit în Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), și confirmat în Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente) (C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), în cazul în care există un risc real ca persoana în cauză să fie judecată în fața unei instanțe care nu a fost constituită în prealabil prin lege?

2) Este oportună aplicarea criteriului stabilit în Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), și confirmat în Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente) (C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), în cazul în care o persoană căutată care urmărește să conteste predarea sa nu poate îndeplini acest criteriu din cauza faptului că nu este posibil, la momentul respectiv, să se stabilească componența instanțelor în fața cărora va fi judecată, din cauza modului aleatoriu în care sunt repartizate cauzele?

3) Lipsa unei căi de atac efective pentru a contesta validitatea numirii judecătorilor în Polonia, în condițiile în care este evident că persoana căutată nu poate dovedi în acest moment că instanțele în fața cărora va fi judecată vor fi compuse din judecători care nu au fost numiți în mod valabil, reprezintă o încălcare a substanței dreptului la un proces echitabil care impune statului de executare să refuze predarea persoanei căutate?”

Procedura în fața Curții

32 Instanța de trimitere a solicitat ca trimiterile preliminare să fie judecate potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.

33 În susținerea cererii sale, instanța de trimitere arată că întrebările preliminare adresate privesc o materie prevăzută în titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, că atât X, cât și Y sunt în prezent lipsiți de libertate și că răspunsul Curții la aceste întrebări preliminare va avea un efect direct și determinant asupra duratei detenției persoanelor în cauză.

34 Potrivit jurisprudenței Curții, este necesar să se țină seama de împrejurarea că persoana vizată de cauza principală este lipsită de libertate și că menținerea sa în detenție depinde de soluționarea litigiului principal [Hotărârea din 26 octombrie 2021, Openbaar Ministerie (Dreptul de a fi ascultat de autoritatea judiciară de executare), C-428/21 PPU și C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punctul 32, precum și jurisprudența citată].

35 Or, în speță, astfel cum reiese din deciziile de trimitere, persoanele în cauză se află în prezent în arest preventiv, iar răspunsul Curții la întrebările adresate va avea un efect direct și determinant asupra duratei acestei detenții.

36 În aceste condiții, Camera întâi a Curții, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, a decis, la 29 septembrie 2021, să admită cererile instanței de trimitere privind judecarea prezentelor trimiteri preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență.

37 Pe de altă parte, Camera întâi a Curții a decis să trimită Curții cauzele C-562/21 PPU și C-563/21 PPU, în vederea atribuirii lor Marii Camere.

38 Prin Decizia președintelui Camerei întâi a Curții din 29 septembrie 2021, cauzele C-562/21 PPU și C-563/21 PPU au fost conexate pentru buna desfășurare a fazei scrise și a fazei orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

39 Prin intermediul întrebării unice formulate în cauza C-562/21 PPU și al celor trei întrebări formulate în cauza C-563/21 PPU, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatele (2) și (3) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că, atunci când autoritatea judiciară de executare chemată să decidă cu privire la predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare dispune de elemente care evidențiază existența unor deficiențe sistemice sau generalizate cu privire la independența puterii judecătorești din statul membru emitent, în ceea ce privește în special procedura de numire a membrilor acestei puteri, această autoritate poate refuza predarea pentru motivul că, în ipoteza unei asemenea predări, există un risc real de încălcare a dreptului fundamental al acestei persoane la un proces echitabil în fața unei instanțe constituite în prealabil prin lege, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din cartă, în cazul în care:

– în cadrul unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, o eventuală încălcare a acestui drept fundamental în cadrul procedurii care a condus la condamnarea persoanei respective nu este supusă niciunei căi de atac jurisdicționale efective și,

– în cadrul unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale, persoana în cauză nu poate stabili, la momentul predării, compunerea completurilor de judecată în fața cărora va fi judecată, din cauza modalităților de repartizare aleatorie a cauzelor în cadrul

instanțelor în discuție, și că nu există, în statul membru emitent, o cale de atac efectivă pentru a se contesta validitatea numirii judecătorilor.

Observații introductive

40 Trebuie amintit mai întâi că atât principiul încrederii reciproce între statele membre, cât și principiul recunoașterii reciproce, care are la bază el însuși încrederea reciprocă dintre acestea din urmă, au în dreptul Uniunii o importanță fundamentală, având în vedere că permit crearea și menținerea unui spațiu fără frontiere interioare. Mai concret, principiul încrederii reciproce impune, îndeosebi în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție, fiecăruia dintre aceste state să considere, mai puțin în situații excepționale, că toate celelalte state membre respectă dreptul Uniunii și în special drepturile fundamentale recunoscute de acest drept [Hotărârea din 26 octombrie 2021, Openbaar Ministerie (Dreptul de a fi audiat de autoritatea judiciară de executare), C-428/21 PPU și C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punctul 37, precum și jurisprudența citată].

41 Astfel, atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii, statele membre pot fi ținute, în temeiul acestuia, să prezume respectarea drepturilor fundamentale de către celelalte state membre, așa încât sunt lipsite nu numai de posibilitatea de a pretinde din partea unui alt stat membru un nivel național de protecție a drepturilor fundamentale mai ridicat decât cel asigurat de dreptul Uniunii, ci și, mai puțin în situații excepționale, de posibilitatea de a verifica dacă acest alt stat membru a respectat efectiv, într-un caz concret, drepturile fundamentale garantate de Uniune [Avizul 2/13 (Aderarea Uniunii la CEDO) din 18 decembrie 2014, EU:C:2014:2454, punctul 192].

42 În acest context, Decizia-cadru 2002/584 vizează, prin instituirea unui sistem simplificat și eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre [Hotărârea din 26 octombrie 2021, Openbaar Ministerie (Dreptul de a fi audiat de autoritatea judiciară de executare), C-428/21 PPU și C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punctul 38 și jurisprudența citată].

43 Principiul recunoașterii reciproce, care constituie, potrivit considerentului (6) al Deciziei-cadru 2002/584, „piatra de temelie” a cooperării judiciare în materie penală, își găsește expresia la articolul 1 alineatul (2) din această decizie-cadru, care consacră regula în temeiul căreia statele membre sunt obligate să execute orice mandat european de arestare pe baza acestui principiu și în conformitate cu dispozițiile deciziei-cadru menționate [Hotărârea din 26 octombrie 2021, Openbaar Ministerie (Dreptul de a fi audiat de autoritatea judiciară de executare), C-428/21 PPU și C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punctul 40 și jurisprudența citată].

44 Rezultă că autoritățile judiciare de executare nu pot refuza, în principiu, să execute un mandat european de arestare decât pentru motivele, enumerate în mod exhaustiv, de neexecutare prevăzute de această decizie-cadru, iar executarea mandatului european de arestare nu poate fi subordonată decât uneia dintre condițiile prevăzute limitativ la articolul 5 din decizia-cadru menționată. În consecință, în timp ce executarea mandatului european de arestare constituie principiul, refuzul executării este conceput ca o excepție, care trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte [Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 41, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 37].

45 În aceste condiții, gradul ridicat de încredere dintre statele membre pe care se bazează mecanismul mandatului european de arestare se întemeiază pe premisa potrivit căreia instanțele penale din alte state membre, care, ca urmare a executării unui mandat european de arestare, vor trebui să efectueze procedura de urmărire penală sau de executare a unei pedepse ori a unei măsuri de siguranță privative de libertate, precum și procedura penală pe fond, îndeplinesc cerințele inerente dreptului fundamental la un proces echitabil, garantat de articolul 47 al doilea paragraf din cartă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 58]. Acest drept fundamental are astfel o importanță esențială în calitate de garant al protecției ansamblului drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii și al menținerii valorilor comune ale statelor membre prevăzute la articolul 2 TUE, în special a valorii statului de drept [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 39, precum și jurisprudența citată].

46 În aceste condiții, deși revine înainte de toate fiecărui stat membru, pentru a garanta deplina aplicare a principiilor încrederii și recunoașterii reciproce care susțin funcționarea acestui mecanism, sarcina de a asigura, sub controlul final al Curții, protejarea cerințelor inerente dreptului fundamental menționat, abținându-se de la orice măsură susceptibilă să îi aducă atingere [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 40], existența unui risc real ca persoana care face obiectul unui mandat european de arestare să sufere, în cazul predării către autoritatea judiciară emitentă, o încălcare a acestui drept fundamental poate să permită autorității judiciare de executare să se abțină, în mod excepțional, să dea curs acestui mandat european de arestare, în temeiul articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 59].

47 În continuare, Curtea a subliniat de asemenea că Decizia-cadru 2002/584, citită în lumina dispozițiilor cartei, nu poate fi interpretată astfel încât să repună în discuție efectivitatea sistemului de cooperare judiciară între statele membre, în cadrul căruia mandatul european de arestare, astfel cum este prevăzut de legiuitorul Uniunii, constituie unul dintre elementele esențiale [Hotărârea din 26 octombrie 2021, Openbaar Ministerie (Dreptul de a fi ascultat de autoritatea judiciară de executare), C-428/21 PPU și C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punctul 43, precum și jurisprudența citată].

48 Curtea a statuat astfel că, în special pentru a garanta că funcționarea mandatului european de arestare nu va fi paralizată, obligația de cooperare loială, prevăzută la articolul 4 alineatul (3) primul paragraf TUE, trebuie să stea la baza dialogului dintre autoritățile judiciare de executare și cele emitente. Din principiul cooperării loiale rezultă în special că statele membre se respectă și se ajută reciproc în îndeplinirea misiunilor care decurg din tratate [Hotărârea din 26 octombrie 2021, Openbaar Ministerie (Dreptul de a fi ascultat de autoritatea judiciară de executare), C-428/21 PPU și C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punctul 44, precum și jurisprudența citată].

49 În sfârșit și în continuarea considerațiilor care precedă, pentru a asigura o cooperare eficientă în materie penală, autoritățile judiciare emitente și de executare trebuie să utilizeze pe deplin instrumentele prevăzute în special la articolul 8 alineatul (1) și la articolul 15 din Decizia-cadru 2002/584, astfel încât să favorizeze încrederea reciprocă aflată la baza acestei cooperări [Hotărârea din 6 decembrie 2018, IK (Executarea unei pedepse complementare), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, punctul 63 și jurisprudența citată].

Cu privire la condițiile în care autoritatea judiciară de executare poate refuza, în temeiul articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare pentru motivul existenței unui risc real ca acestei persoane să i se încalce, în cazul predării către autoritatea judiciară emitentă, dreptul său fundamental la un proces echitabil în fața unei instanțe constituite în prealabil prin lege

50 În lumina, în special, a considerațiilor amintite la punctele 40-46 din prezenta hotărâre, Curtea a statuat, în ceea ce privește articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, că, atunci când autoritatea judiciară de executare chemată să decidă cu privire la predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare dispune de elemente care dovedesc existența unor deficiențe sistemice sau generalizate privind independența puterii judecătorești din statul membru emitent, aceasta nu poate însă prezuma că există motive serioase și întemeiate de a crede că această persoană este expusă unui risc real de încălcare a dreptului său fundamental la un proces echitabil în cazul predării către acest din urmă stat membru, fără a efectua o verificare concretă și precisă care să țină seama în special de situația personală a persoanei respective, de natura infracțiunii în cauză, precum și de contextul factual în care se înscrie emiterea mandatului, cum ar fi declarații sau demersuri ale unor autorități publice care pot interfera în tratamentul care trebuie rezervat unui caz individual [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 69].

51 Prin urmare, informațiile referitoare la existența sau la agravarea unor deficiențe sistemice sau generalizate cu privire la independența puterii judecătorești dintr-un stat membru nu pot fi suficiente în sine pentru a justifica refuzul executării unui mandat european de arestare emis de o autoritate judiciară a acestui stat membru [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 63].

52 În cadrul examinării în două etape, menționată la punctul 50 din prezenta hotărâre și enunțată pentru prima dată, în ceea ce privește articolul 47 al doilea paragraf din cartă, în Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctele 47-75), autoritatea judiciară de executare trebuie să stabilească, într-o primă etapă, dacă există elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător prin care se urmărește să se demonstreze existența unui risc real de încălcare, în statul membru emitent, a dreptului fundamental la un proces echitabil garantat de această dispoziție, ca urmare a unor deficiențe sistemice sau generalizate cu privire la independența puterii judecătorești din acest stat membru [Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 54 și jurisprudența citată].

53 În cadrul unei a doua etape, autoritatea judiciară de executare trebuie să verifice în mod concret și precis în ce măsură deficiențele constatate pot avea un impact la nivelul instanțelor din acest stat membru competente să se pronunțe cu privire la procedurile al căror obiect îl va face persoana în cauză și dacă, având în vedere situația personală a acestei persoane, natura infracțiunii pentru care ea este urmărită și contextul factual în care se înscrie emiterea acestui mandat de arestare și ținând seama de informațiile furnizate eventual de același stat membru în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, există motive serioase și întemeiate de a crede că persoana în cauză va fi expusă unui astfel de risc în cazul predării către acesta din urmă [a se

vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2020, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 55, precum și jurisprudența citată].

54 În speță, instanța de trimitere ridică în esență problema dacă această examinare în două etape, care a fost consacrată de Curte, în Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențe ale sistemului judiciar) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), și în Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente) (C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), în raport cu garanțiile de independență și de imparțialitate inerente dreptului fundamental la un proces echitabil consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din cartă, este aplicabilă în ipoteza în care este în discuție garanția, de asemenea inerentă acestui drept fundamental, referitoare la o instanță constituită în prealabil prin lege și, eventual, care sunt condițiile și modalitățile de aplicare a acestei examinări în această privință. În special, aceasta ridică problema influenței, asupra aceleiași examinări, a împrejurării că un organ precum KRS, care este compus în mod preponderent din membri care reprezintă puterea legislativă sau puterea executivă sau aleși de acestea, participă la numirea sau la evoluția carierei membrilor puterii judecătorești în statul membru emitent.

55 În ceea ce privește aplicabilitatea examinării în două etape care este amintită la punctele 52 și 53 din prezenta hotărâre, în ipoteza vizată la punctul anterior, trebuie, în primul rând, să se sublinieze legăturile indisociabile care, potrivit articolului 47 al doilea paragraf din cartă, există, în cadrul dreptului fundamental la un proces echitabil, în sensul acestei dispoziții, între garanțiile de independență și de imparțialitate ale judecătorilor, precum și privind accesul la o instanță constituită în prealabil prin lege.

56 Rezultă astfel din jurisprudența Curții, dezvoltată în lumina celei a Curții Europene a Drepturilor Omului, că, deși dreptul la o asemenea instanță, care este garantat atât de articolul 6 paragraful 1 din CEDO, cât și de articolul 47 al doilea paragraf din cartă, este un drept autonom, el este totuși strâns legat de garanțiile de independență și de imparțialitate care decurg din aceste două dispoziții. Mai precis, deși toate cerințele impuse de dispozițiile menționate urmăresc, fiecare, un scop precis care le conferă calitatea de garanții specifice unui proces echitabil, aceste garanții urmăresc respectarea principiilor fundamentale precum supremația legii și separarea puterilor. La baza fiecăreia dintre aceste cerințe se află imperativul menținerii încrederii pe care puterea judecătorească trebuie să o inspire justițiabilului și independența acestei puteri în raport cu celelalte puteri [a se vedea în acest sens, Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798, punctul 124 și jurisprudența citată].

57 În ceea ce privește, mai precis, procesul de numire a judecătorilor, Curtea a statuat, raportându-se tot la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că, având în vedere consecințele fundamentale pe care acest proces le implică pentru buna funcționare și pentru legitimitatea puterii judecătorești într-un stat democratic guvernat de supremația legii, un asemenea proces constituie în mod necesar un element inerent noțiunii de „instanță instituită de lege”, în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO, precizând totodată că independența unei instanțe, în sensul acestei dispoziții, se măsoară îndeosebi prin modul în care au fost numiți membrii acesteia [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798, punctul 125, precum și jurisprudența citată].

58 Curtea a subliniat de asemenea că garanțiile privind accesul la o instanță judecătorească independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege, dar mai ales cele care stabilesc noțiunea, precum și compunerea acesteia reprezintă piatra de temelie a dreptului la un proces echitabil. Verificarea aspectului dacă, prin modul în care este compusă, o entitate constituie o asemenea instanță judecătorească, atunci când se ivește o îndoială serioasă cu privire la acest aspect, este necesară pentru încrederea pe care instanțele judecătorești dintr-o societate democratică trebuie să o inspire justițiabilului [Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798, punctul 126, precum și jurisprudența citată].

59 În al doilea rând, trebuie subliniat că faptul de a admite că o autoritate judiciară de executare s-ar putea abține să dea curs unui mandat european de arestare pentru simplul motiv întemeiat pe o împrejurare precum cea menționată la punctul 54 a doua teză din prezenta hotărâre ar conduce la o interpretare a articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 care încalcă jurisprudența Curții amintită la punctele 44 și 46 din această hotărâre.

60 De altfel, în cadrul interpretării acestei dispoziții, trebuie să se asigure nu numai respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor a căror predare se solicită, ci și luarea în considerare a altor interese, precum necesitatea de a respecta, dacă este cazul, drepturile fundamentale ale victimelor infracțiunilor în cauză.

61 În această privință, existența unor drepturi ale terților în cadrul procedurilor penale implică, în contextul mecanismului mandatului european de arestare, o obligație de cooperare în sarcina statului membru de executare. În plus, în lumina acestor drepturi, constatarea existenței unui risc real, în cazul predării persoanei în cauză către statul membru emitent, de încălcare a dreptului fundamental al persoanei respective la un proces echitabil trebuie să se bazeze pe suficiente elemente de fapt (a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Curții EDO din 9 iulie 2019, Castaño împotriva Belgiei, CE:ECHR:2019:0709JUD000835117, §§ 82, 83 și 85).

62 În aceeași perspectivă, unul dintre obiectivele Deciziei-cadru 2002/584 este cel al combaterii impunității. Dacă existența unor deficiențe sistemice sau generalizate privind independența puterii judecătorești din statul membru emitent ar fi, în sine, suficientă pentru a permite autorității judiciare de executare să nu procedeze la examinarea în două etape menționată la punctele 52 și 53 din prezenta hotărâre și să refuze executarea, în temeiul articolului 1 alineatul (3) din această decizie-cadru, a unui mandat european de arestare emis de statul membru emitent, acest lucru ar implica un risc ridicat de impunitate a unor persoane care încearcă să se sustragă justiției după ce au făcut obiectul unei condamnări sau au fost bănuite că ar fi săvârșit o infracțiune, chiar dacă nu ar exista elemente concrete care să permită să se dovedească realitatea riscului, în cazul predării, de încălcare a dreptului fundamental al acestora la un proces echitabil [Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 64].

63 În al treilea rând, abordarea vizată la punctul precedent ar conduce la o suspendare în fapt a punerii în aplicare a mecanismului mandatului european de arestare în privința acestui stat membru, cu încălcarea competenței Consiliului European și a Consiliului în această privință.

64 Astfel, după cum a amintit Curtea, această punere în aplicare nu poate fi suspendată decât în caz de încălcare gravă și persistentă de către unul dintre statele membre a principiilor enunțate la articolul 2 TUE, printre care cel al statului de drept, constatată de Consiliul European în temeiul

articolului 7 alineatul (2) TUE, cu consecințele prevăzute la articolul 7 alineatul (3) TUE [Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 57].

65 Prin urmare, numai în prezența unei decizii a Consiliului European, urmată de suspendarea de către Consiliu a aplicării Deciziei-cadru 2002/584 în raport cu statul membru în cauză, autoritatea judiciară de executare ar fi ținută să refuze în mod automat executarea oricărui mandat european de arestare emis de statul membru respectiv, fără a trebui să efectueze o apreciere concretă a riscului real la care este expusă persoana în cauză de a i se afecta substanța dreptului său fundamental la un proces echitabil [Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 58 și jurisprudența citată].

66 Din considerațiile prezentate la punctele 55-65 din prezenta hotărâre rezultă că autoritatea judiciară de executare este obligată să efectueze examinarea în două etape menționată la punctele 52 și 53 din această hotărâre, pentru a aprecia dacă, în cazul predării persoanei în cauză către statul membru emitent, aceasta din urmă este expusă unui risc real de încălcare a dreptului său fundamental la un proces echitabil în fața unei instanțe constituite în prealabil prin lege, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din cartă.

Cu privire la prima etapă a examinării

67 În cadrul primei etape a acestei examinări, autoritatea judiciară de executare trebuie să evalueze, în general, existența unui risc real de încălcare a dreptului fundamental la un proces echitabil, legat în special de o lipsă de independență a instanțelor din statul membru emitent sau de o nerespectare a cerinței privind instanța constituită prin lege, ca urmare a unor deficiențe sistemice sau generalizate în acest stat membru [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 61, precum și jurisprudența citată].

68 O asemenea evaluare trebuie efectuată pe baza standardului de protecție a dreptului fundamental garantat de articolul 47 al doilea paragraf din cartă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 62, precum și jurisprudența citată].

69 În această privință, în ceea ce privește, pe de o parte, cerințele de independență și de imparțialitate, care, astfel cum s-a subliniat la punctele 55-58 din prezenta hotărâre, sunt strâns legate de cea referitoare la o instanță constituită în prealabil prin lege, acestea presupun existența unor norme, în special în ceea ce privește compunerea instanței, numirea, durata funcției, precum și cauzele de abținere, de recuzare și de revocare a membrilor săi, care să permită înlăturarea oricărei îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, referitoare la impenetrabilitatea acestei instanțe în privința unor elemente exterioare și la neutralitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții, C-748/19-C-754/19, EU:C:2021:931, punctul 67, precum și jurisprudența citată).

70 În ceea ce privește deciziile de numire, este necesar în special ca modalitățile procedurale și condițiile de fond care guvernează adoptarea acestor decizii să fie de natură să dea naștere unor asemenea îndoieli legitime în ceea ce privește judecătorii numiți (Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia, C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punctul 71, precum și jurisprudența citată).

71 Pe de altă parte, în ceea ce privește cerința unei instanțe constituite în prealabil prin lege, Curtea a arătat, menționând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la articolul 6 din CEDO (Hotărârea Curții EDO din 8 iulie 2014, Biagioli împotriva San Marino, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, §§ 72-74, și Hotărârea Curții EDO din 2 mai 2019, Pasquini împotriva San Marino, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, §§ 100 și 101, precum și jurisprudența citată), că expresia „instituită de lege” reflectă în special principiul statului de drept. Ea privește nu doar temeiul juridic al existenței instanței judecătorești înseși, ci și compunerea completului în fiecare cauză, precum și orice altă dispoziție de drept intern a cărei nerespectare face nelegală participarea unuia sau a mai mulți judecători la examinarea cauzei, ceea ce include în special dispoziții privind independența și imparțialitatea membrilor instanței avute în vedere. În plus, dreptul de a fi judecat de o instanță „instituită de lege” include, prin însăși natura sa, procesul de numire a judecătorilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia, C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punctul 73).

72 În ceea ce privește criteriile de apreciere a existenței unei încălcări a dreptului fundamental la o instanță constituită în prealabil prin lege, în sensul articolului 47 al doilea paragraf din cartă, trebuie să se sublinieze că nu orice neregularitate din procedura de numire a judecătorilor poate fi considerată ca reprezentând o astfel de încălcare.

73 O neregularitate comisă cu ocazia numirii judecătorilor în cadrul sistemului judiciar în cauză determină o asemenea încălcare, cu precădere atunci când această neregularitate este de o asemenea natură și gravitate încât creează un risc real ca alte ramuri ale puterii, în special puterea executivă, să poată să pună în pericol integritatea rezultatului la care conduce procesul de numire și să semene în acest mod o îndoială legitimă în percepția justițiabililor în ceea ce privește independența și imparțialitatea judecătorilor avuți în vedere [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798, punctul 130, precum și jurisprudența citată].

74 O constatare cu privire la existența unei încălcări a cerinței unei instanțe constituite în prealabil prin lege și la consecințele unei astfel de încălcări este supusă unei aprecieri globale a unui anumit număr de elemente care, privite în ansamblu, contribuie la nașterea, în percepția justițiabililor, a unor îndoieli legitime în ceea ce privește independența și imparțialitatea judecătorilor [a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2021, A. B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C-824/18, EU:C:2021:153, punctele 131 și 132, precum și Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798, punctele 152-154].

75 Împrejurarea că un organ precum Consiliul Național al Magistraturii, implicat în procesul de numire a judecătorilor, este compus în mod preponderent din membri aleși de puterea legislativă nu poate, în sine, să conducă la îndoieli cu privire la independența judecătorilor numiți la sfârșitul acestui proces (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, punctele 55 și 56). Totuși, situația poate fi diferită în cazul în care aceeași împrejurare coroborată cu alte elemente relevante și cu condițiile în care au fost făcute aceste alegeri conduce la generarea unor asemenea îndoieli [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 103].

76 Împrejurarea că un organ compus în mod preponderent din membri care reprezintă puterea legislativă sau puterea executivă sau aleși de acestea intervine în procesul de numire a judecătorilor din statul membru emitent nu poate fi, așadar, suficientă, în sine, pentru a justifica o decizie a autorității judiciare de executare prin care se refuză predarea persoanei în cauză.

77 Din acestea reiese că, în contextul unei proceduri de predare legate de executarea unui mandat european de arestare, evaluarea existenței unui risc real de încălcare a dreptului fundamental la un proces echitabil, legat în special de lipsa de independență a instanțelor din statul membru emitent sau de o nerespectare a cerinței unei instanțe constituite în prealabil prin lege, ca urmare a unor deficiențe sistemice sau generalizate în acest stat membru, presupune o apreciere globală, întemeiată în special pe orice element obiectiv, fiabil, precis și actualizat în mod corespunzător privind funcționarea sistemului jurisdicțional în statul membru respectiv, în special cadrul general de numire a judecătorilor din același stat membru.

78 În speță, pe lângă informațiile care figurează într-o propunere motivată adresată Consiliului de Comisia Europeană în temeiul articolului 7 alineatul (1) TUE [Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 61], constituie printre altele elemente deosebit de relevante pentru această evaluare cele menționate de instanța de trimitere, mai precis decizia Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), din 23 ianuarie 2020, și jurisprudența Curții, precum cea rezultată din Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Independența Camerei Disciplinare a Curții Supreme) (C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982), din Hotărârea din 2 martie 2021, A. B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac) (C-824/18, EU:C:2021:153), din Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), precum și din Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire) (C-487/19, EU:C:2021:798), care cuprind informații referitoare la funcționarea sistemului jurisdicțional al statului membru emitent.

79 În cadrul evaluării menționate, autoritatea judiciară de executare poate ține seama și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a constatat o încălcare a cerinței unei instanțe instituite prin lege în raport cu procesul de numire a judecătorilor (a se vedea în special Hotărârea Curții EDO din 22 iulie 2021, Reczkowicz împotriva Poloniei, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719).

80 Pentru orice eventualitate, trebuie să se mai adauge că printre aceste elemente relevante figurează și o jurisprudență de drept constituțional a statului membru emitent, care repune în discuție supremația dreptului Uniunii și caracterul obligatoriu al CEDO, precum și forța obligatorie a hotărârilor Curții și a hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului în ceea ce privește conformitatea cu acest drept și cu convenția menționată a normelor acestui stat membru referitoare la organizarea sistemului său jurisdicțional, în special la numirea judecătorilor.

81 În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră, pe baza unor elemente precum cele menționate la punctele 78-80 din prezenta hotărâre, că există un risc real de încălcare a dreptului fundamental la un proces echitabil, legat în special de lipsa de independență a instanțelor statului membru respectiv sau de o nerespectare a cerinței unei instanțe constituite în prealabil prin lege, ca urmare a unor deficiențe sistemice sau generalizate în statul membru emitent, aceasta nu poate refuza executarea unui mandat european de arestare fără a efectua a doua etapă a examinării vizate la punctele 52 și 53 din această hotărâre.

Cu privire la a doua etapă a examinării

82 În cadrul acestei a doua etape, autoritatea judiciară de executare trebuie să aprecieze dacă deficiențele sistemice sau generalizate constatate cu ocazia primei etape a acestei examinări sunt susceptibile să se concretizeze în cazul predării persoanei în cauză către statul membru emitent și dacă, în împrejurările specifice speței, această persoană este expusă astfel unui risc real de încălcare a dreptului său fundamental la un proces echitabil în fața unei instanțe constituite în prealabil prin lege, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din cartă.

83 Persoanei care face obiectul unui mandat european de arestare îi revine sarcina de a prezenta elemente concrete care să sugereze, în cazul unei proceduri de predare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, că deficiențele sistemice sau generalizate ale sistemului jurisdicțional al statului membru emitent au avut un efect concret asupra examinării cauzei sale penale și, în cazul unei proceduri de predare în vederea efectuării urmăririi penale, că asemenea deficiențe pot avea un astfel de efect. Prezentarea unor asemenea elemente concrete referitoare la efectul, în cazul său particular, al deficiențelor sistemice sau generalizate sus-menționate nu aduce atingere posibilității ca această persoană să menționeze orice alt element punctual și propriu cauzei în discuție, de natură să demonstreze că procedura în vederea căreia este solicitată predarea sa de către autoritatea judiciară emitentă ar aduce atingere în mod concret dreptului său fundamental la un proces echitabil.

84 În ipoteza în care autoritatea judiciară de executare ar considera că elementele invocate de persoana în cauză, deși sugerează că aceste deficiențe sistemice și generalizate au avut sau pot avea un efect concret în cazul particular al acestei persoane, nu sunt suficiente pentru a demonstra existența, într-un asemenea caz, a unui risc real de încălcare a dreptului fundamental la o instanță constituită în prealabil prin lege și pentru a refuza astfel executarea mandatului european de arestare în cauză, această autoritate trebuie, în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, să solicite autorității judiciare emitente să furnizeze de urgență orice informații suplimentare care i se par necesare.

85 Având în vedere că autoritatea judiciară emitentă este ținută să furnizeze aceste informații autorității judiciare de executare [Hotărârea din 25 iulie 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Condițiile de detenție în Ungaria), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, punctul 64 și jurisprudența citată], orice comportament care atestă lipsa cooperării loiale din partea autorității judiciare emitente poate fi considerat de autoritatea judiciară de executare drept un element relevant pentru a evalua dacă persoana a cărei predare este solicitată este expusă, în cazul predării, unui risc real de încălcare a dreptului său fundamental la un proces echitabil în fața unei instanțe constituite în prealabil prin lege, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din cartă.

86 Acestea fiind precizate și în ceea ce privește, pe de o parte, ipoteza, vizată în cauza C-562/21 PPU, a unui mandat european de arestare emis în vederea predării pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, persoanei a cărei predare se solicită îi revine sarcina de a invoca elemente concrete pe baza cărora consideră că deficiențele sistemice sau generalizate ale sistemului jurisdicțional din statul membru emitent au avut un efect concret asupra procedurii penale al cărei obiect l-a făcut și în special asupra compunerii completului de judecată, care a fost sesizat cu judecarea cauzei penale în discuție, astfel încât unul sau mai mulți judecători ai acestui complet nu ar fi oferit garanțiile de independență și de imparțialitate impuse în temeiul dreptului Uniunii.

87 După cum reiese din cuprinsul punctelor 74-76 din prezenta hotărâre și contrar celor susținute de guvernul neerlandez, nu poate fi suficientă în această privință informația care menționează faptul că unu sau mai mulți judecători care au participat la procedura care a condus la condamnarea persoanei a cărei predare se solicită au fost numiți la propunerea unui organ compus, în mod preponderent, din membri care reprezintă puterea legislativă sau puterea executivă sau aleși de acestea, cum este cazul KRS de la intrarea în vigoare a Legii din 8 decembrie 2017.

88 Prin urmare, ar trebui de asemenea ca persoana în cauză să furnizeze, în ceea ce privește completul de judecată care a judecat cauza sa penală, elemente referitoare în special la procedura de numire a judecătorului sau a judecătorilor în cauză și la eventuala delegare a acestora, în temeiul cărora autoritatea judiciară de executare ar fi în măsură să constate, în împrejurările speței, că există motive serioase și întemeiate să considere că compunerea acestui complet de judecată a fost de natură să afecteze dreptul fundamental al acestei persoane la un proces echitabil în fața unei instanțe judecătorești independente, imparțiale și constituite în prealabil prin lege, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din cartă, în cadrul procedurii penale al cărei obiect l-a făcut persoana respectivă.

89 Astfel, de exemplu, informațiile de care ar dispune autoritatea judiciară de executare și care ar menționa o delegare a unui judecător anume în cadrul completului de judecată care a judecat cauza penală privind persoana a cărei predare este solicitată, delegare dispusă de ministrul justiției pe baza unor criterii care nu sunt cunoscute în prealabil și care este revocabilă în orice moment printr-o decizie care nu este motivată de acest ministru, pot sta la baza unor motive serioase și întemeiate pentru a se concluziona în sensul existenței unui risc real de încălcare a acestui drept fundamental, în cazul concret al persoanei în cauză (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 noiembrie 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții, C-748/19-C-754/19, EU:C:2021:931, punctele 77-90).

90 În plus, este relevantă orice informație privind desfășurarea procedurii penale care a condus la condamnarea persoanei în cauză, cum ar fi, dacă este cazul, eventuala exercitare de către această persoană a căilor de atac de care dispune. În special, trebuie să se țină seama de posibilitatea eventuală a persoanei respective de a solicita, în statul membru emitent, recuzarea unuia sau mai multor membri ai completului de judecată pentru motive legate de o încălcare a dreptului său fundamental la un proces echitabil, de exercitarea eventuală de către aceeași persoană a dreptului său de a solicita o astfel de recuzare și de informațiile obținute cu privire la modul în care s-a dat curs unei asemenea cereri în cadrul acestei proceduri sau în cadrul unei eventuale proceduri de apel.

91 În speță, guvernul polonez a arătat în observațiile sale scrise, fără ca acest lucru să fi fost repus în discuție în ședință, că dreptul procedural polonez prevede posibilitatea persoanei în cauză de a solicita recuzarea unuia dintre judecători sau a completului de judecată în ansamblul său, chemați să judece cauza penală al cărei obiect îl face această persoană, în cazul în care aceasta din urmă are îndoieli cu privire la independența sau la imparțialitatea unuia sau a mai mulți judecători ai completului în discuție.

92 Or, niciun element din dosarul de care dispune Curtea în cadrul prezentei proceduri preliminare nu permite, în lipsa unor precizări mai ample cu privire la stadiul dreptului național și al diverselor dispoziții relevante ale acestuia, să se concluzioneze că existența unei astfel de posibilități a persoanei în cauză de a-și valorifica drepturile ar fi fost repusă în discuție prin simpla împrejurare, evocată de instanța de trimitere și menționată la punctul 19 din prezenta hotărâre,

potrivit căreia, de la intrarea în vigoare, la 14 februarie 2020, a Legii din 20 decembrie 2019, nu ar mai fi posibil să se conteste în mod efectiv validitatea numirii unui judecător sau legalitatea exercitării atribuțiilor jurisdicționale ale acestuia.

93 În ceea ce privește, pe de altă parte, ipoteza, vizată în cauza C-563/21 PPU, a unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale, trebuie să se sublinieze că împrejurarea, menționată de instanța de trimitere, că persoana a cărei predare este solicitată nu poate avea cunoștință, înainte de eventuala sa predare, de identitatea judecătorilor care vor fi chemați să judece cauza penală al cărei obiect îl va face după această predare nu poate fi suficientă, în sine, pentru a refuza predarea respectivă.

94 Astfel, nimic din sistemul instituit în Decizia-cadru 2002/584 nu permite să se considere că predarea unei persoane către statul membru emitent în vederea efectuării urmăririi penale ar fi condiționată de asigurarea faptului că aceste proceduri se vor finaliza printr-o procedură penală în fața unei instanțe anume și cu atât mai puțin de identificarea cu precizie a judecătorilor care vor fi chemați să judece o asemenea cauză penală.

95 Interpretarea contrară ar lipsi a doua etapă a examinării vizate la punctele 52 și 53 din prezenta hotărâre de orice efect util și ar pune în pericol nu numai realizarea obiectivului Deciziei-cadru 2002/584, amintit la punctul 42 din această hotărâre, ci și încrederea reciprocă dintre statele membre care stă la baza mecanismului mandatului european de arestare instituit în această decizie-cadru.

96 În aceste condiții, în împrejurări precum cele în discuție în cauza C-563/21 PPU, în care compunerea completului de judecată chemat să judece cauza privind persoana vizată de mandatul european de arestare nu este cunoscută în momentul în care autoritatea judiciară de executare trebuie să decidă cu privire la predarea acestei persoane către statul membru emitent, această autoritate nu poate totuși să se exonereze de o apreciere globală a împrejurărilor speței prin care se urmărește să se verifice, pe baza elementelor furnizate de persoana respectivă și completate, eventual, de informațiile furnizate de autoritatea judiciară de emitere, dacă există, în cazul predării, un risc real de încălcare a dreptului fundamental al aceleiași persoane la un proces echitabil în fața unei instanțe constituite în prealabil prin lege.

97 Astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 63 din concluziile sale, asemenea elemente pot în special să privească declarațiile făcute de autorități publice care ar putea avea un efect în cazul concret în discuție. Autoritatea judiciară de executare se poate întemeia de asemenea pe orice altă informație pe care o consideră relevantă, precum cea legată de situația personală a persoanei în cauză, de natura infracțiunii pentru care aceasta din urmă este urmărită penal și de contextul factual în care se înscrie emiterea mandatului european de arestare în cauză, dar și, dacă este cazul, pe orice altă informație de care dispune în ceea ce privește judecătorii care compun completurile de judecată care vor fi probabil competente să se pronunțe cu privire la procedura al cărei obiect îl va face această persoană după predarea sa către statul membru emitent.

98 În această privință, trebuie totuși precizat, în continuarea considerațiilor prezentate la punctul 87 din prezenta hotărâre, că o informație referitoare la numirea, la propunerea unui organ compus cu preponderență din membri care reprezintă puterea legislativă sau puterea executivă sau aleși de acestea, astfel cum este cazul KRS de la intrarea în vigoare a Legii din 8 decembrie 2017, a unuia sau mai multor judecători care fac parte din instanța competentă sau, atunci când aceasta este cunoscută, în completul de judecată în discuție nu poate fi suficientă pentru a constata că

persoana este expusă unui risc real, în cazul predării, de încălcare a dreptului său fundamental la un proces echitabil în fața unei instanțe constituite în prealabil prin lege. O asemenea constatare presupune, în orice caz, o apreciere de la caz la caz a procedurii de numire a judecătorului sau a judecătorilor în cauză.

99 În același mod, deși autoritatea judiciară de executare nu poate exclude faptul că persoana vizată de un mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale ar putea să fie expusă, în cazul predării, unui risc real de încălcare a acestui drept fundamental pentru simplul motiv că această persoană dispune, în statul membru emitent, de posibilitatea de a solicita recuzarea unuia sau mai multor membri ai completului de judecată care vor fi chemați să judece cauza sa penală, existența unei astfel de posibilități poate fi totuși luată în considerare de această autoritate ca element relevant pentru evaluarea existenței unui asemenea risc [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Condițiile de detenție în Ungaria), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, punctul 117].

100 În această privință, împrejurarea că o asemenea recuzare nu ar putea, dacă este cazul, să fie solicitată, în contextul unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale, decât după predarea persoanei în cauză și după ce aceasta va fi avut cunoștință de compunerea completului de judecată chemat să se pronunțe cu privire la urmărirea penală al cărei obiect îl face această persoană este lipsită de relevanță în cadrul aprecierii existenței unui risc real ca persoanei respective să i se încalce, în cazul predării, dreptul fundamental menționat.

101 Dacă, în urma unei aprecieri globale, autoritatea judiciară de executare constată că există motive serioase și întemeiate de a crede că persoana în cauză este expusă, în cazul predării, unui risc real de încălcare a dreptului său fundamental la un proces echitabil în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege, această autoritate trebuie să se abțină, în temeiul articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, de la executarea mandatului european de arestare în cauză. În caz contrar, ea trebuie să îl execute, în conformitate cu obligația de principiu prevăzută la articolul 1 alineatul (2) din decizia-cadru menționată [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2020, Openbaar Ministerie (Independența autorității judiciare emitente), C-354/20 PPU și C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punctul 61].

102 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 1 alineatele (2) și (3) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că, atunci când autoritatea judiciară de executare chemată să decidă cu privire la predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare dispune de elemente care evidențiază existența unor deficiențe sistemice sau generalizate cu privire la independența puterii judecătorești din statul membru emitent, în ceea ce privește în special procedura de numire a membrilor acestei puteri, această autoritate nu poate să refuze predarea acestei persoane:

– în cadrul unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, decât în cazul în care autoritatea menționată constată că există, în circumstanțele specifice cauzei, motive serioase și întemeiate de a crede că, ținând seama în special de elementele furnizate de persoana respectivă și care privesc compunerea completului de judecată care a judecat cauza sa penală sau orice altă împrejurare relevantă pentru aprecierea independenței și a imparțialității acestui complet, dreptul fundamental al aceleiași persoane la un proces echitabil în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din cartă, a fost încălcat și,

– în cadrul unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale, decât dacă aceeași autoritate constată că există, în circumstanțele specifice cauzei, motive serioase și întemeiate de a crede că, ținând seama în special de elementele furnizate de persoana în cauză și care privesc situația sa personală, natura infracțiunii pentru care aceasta este urmărită penal, contextul factual în care se înscrie acest mandat european de arestare sau orice altă împrejurare relevantă pentru aprecierea independenței și a imparțialității completului de judecată care va fi probabil sesizat cu procedura referitoare la această persoană, aceasta din urmă este expusă, în cazul predării, unui risc real de încălcare a acestui drept fundamental.

Cu privire la cheltuielile de judecată

103 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolul 1 alineatele (2) și (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că, atunci când autoritatea judiciară de executare chemată să decidă cu privire la predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare dispune de elemente care evidențiază existența unor deficiențe sistemice sau generalizate cu privire la independența puterii judecătorești din statul membru emitent, în ceea ce privește în special procedura de numire a membrilor acestei puteri, această autoritate nu poate să refuze predarea acestei persoane:

– **în cadrul unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, decât în cazul în care autoritatea menționată constată că există, în circumstanțele specifice cauzei, motive serioase și întemeiate de a crede că, ținând seama în special de elementele furnizate de persoana respectivă și care privesc compunerea completului de judecată care a judecat cauza sa penală sau orice altă împrejurare relevantă pentru aprecierea independenței și a imparțialității acestui complet, dreptul fundamental al aceleiași persoane la un proces echitabil în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege, consacrat la articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a fost încălcat și,**

– **în cadrul unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale, decât dacă aceeași autoritate constată că există, în circumstanțele specifice cauzei, motive serioase și întemeiate de a crede că, ținând seama în special de elementele furnizate de persoana în cauză și care privesc situația sa personală, natura infracțiunii pentru care aceasta este urmărită penal, contextul factual în care se înscrie acest mandat european de arestare sau orice altă împrejurare relevantă pentru aprecierea independenței și a imparțialității completului de judecată care va fi probabil sesizat cu procedura referitoare la această persoană, aceasta din urmă este expusă, în cazul predării, unui risc real de încălcare a acestui drept fundamental.**

Semnături